

i Ægtefæbet, endog har skult disse Børns Tilstedeværelse for Manden, hvorfor det vilde være unaturligt at paalægge ham at forsørge disse Børn. Ja, det er en Mulighed, som jeg naturligvis maa indrømme; men man vil vel ogsaa formentlig erkjende, at det Mødsatte kan være Tilfældet, og Spørgsmaalet er overalt dette, om det ikke, naar en Mand gifter sig med en Kvinde, der har et Barn, selv om det er et uægte Barn, ligeoverfor hvilket hun har en selvstændig Forsørgelsespligt, maa erkjendes for at være en naturlig Følge af det Forhold, hvori denne Mand træder til denne Kvinde, at han maa blive delagtig med hende i hendes Forsørgelsesforpligtelse ligeoverfor hendes Børn. Jeg tror det. I det Mindste anser jeg det for at være overordentlig tvivlsomt, om der skulde være tilstrækkelig Grund til i den Henseende at forandre den nu gjældende Rets Bestemmelser. Paa andre Punkter har man, som sagt, udmødt Mandens Forsørgelsespligt, idet man har sagt, at han skal forsørge Børnene i samme Omfang som sine egne Børn, uagtet Ægtefæbet med Børnenes Moder er ophørt. Saaledes som den ærede Advokat gjorde opmærksom paa, indskrænktes Stedfaderens Forsørgelsespligt til at forsørge deres Stedbørn, forsaavidt de overhovedet ere indbragte i Ægtefæbet, nu derved, at dersom disse Stedbørn have en naturlig Fader, fra hvilken altsaa Moderen er bleven skilt ved Dom eller ved Bevilling, saa gjælder Stedfaderens Forsørgelsesforpligtelse ikke ud over Hufruens Død, ligesom den ogsaa bortfalder i Tilfælde af Ægtefæbets Ophævelse ved Dom eller Bevilling. Det forekommer mig, at der virkelig er nogen Grund tilstede for den Afstillelse, som Trdg. af 24de Januar 1844 gjør med Hensyn til Stedfaderens Forsørgelsespligt overfor sine Stedbørn, mellem de Tilfælde, hvor disse leve fremgaaede af en Forbindelse, der er ophørt ved den naturlige Faders Død, eller hvor den naturlige Fader ikke har nogen almindelig Forsørgelsespligt, idet det ikke var en ægtefæbellig Forbindelse, der havde fundet Sted mellem ham og Moderen, og andre Tilfælde, hvor Børnene ere fremgaaede af en ægtefæbellig Forbindelse, der er ophørt ved Skilsmisse, idet den naturlige Fader i dette sidste Tilfælde endnu staar bag ved den Forsørgelsespligt, som paalægges Stedfaderen. Jeg erkjender, at det er naturligt, at denne, saalænge han lever i ægtefæbellig Forbindelse med Moderen, i Kraft af den Forsørgelsespligt, hun har til at forsørge Børnene, tillige bli-

ver forsørgelsespligtig overfor disse; men naar det ægtefæbellige Forhold, som afgiver Grunden for hans Forsørgelsespligt, ophører, kan jeg ikke negte, at det forekommer mig naturligt, at den virkelige naturlige Fader da fremtræder som den, der er nærmest til at forsørge dem. Det ærede Udvalg vil maasse sige, at den Forsørgelse, der paahviler den naturlige Fader, bortfalder ikke, og at hans Forsørgelse hævedes navnlig i § 5, der jo for saa vidt ikke er foreslaaet forandret af Udvalget, som dette tværtimod har foreslaaet tilføjet et nyt Punktum, som yderligere skulde indskræpe, at Forsørgelsen til at give Understøttelsesbidrag vedbliver. Men jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at der ved den Maade, hvorpaa Udvalget har foreslaaet Reglerne opstillede, fremtræder en Uklarhed, som ikke var tilstede efter den Maade, hvorpaa Lovforslaget oprindeligt havde ordnet disse Forhold. Der opstaar netop ved § 5 det Spørgsmaal, hvorledes Prioritetsforholdet er mellem de forskellige Forsørgede. Lovforslaget har fremstillet Sagen saaledes, at det derefter ikke kunde være, tror jeg, synderlig tvivlsomt, hvem Forsørgelsen paahvilede, og i hvilken Rækkefølge den kunde gjøres gjældende overfor de forskellige Forsørgede; men, ser man paa de Forslag, som Udvalget har opstillet, og navnlig paa § 5, maa man spørge: hvem er det egentlig, som er den nærmest Forsørgede, er det Stedfaderen, eller er det den naturlige Fader? Begge ere forpligtede til at yde Understøttelse. Regeringsudkastet skulde sige, at den naturlige Faders Forsørgelse hvilede, saalænge det nye Ægtefæbet var tilstede, og saalænge Stedfaderen var i Stand til at opfylde sin Forsørgelsespligt; Udvalgets Paragraf siger dertil, at den naturlige Faders Forsørgelse træder kun i fuld Virksomhed, naar osv. — Der er indskudt Ordet „fuld“, og det er dermed antydning, at man mener, at der kunde være Tale om en Understøttelse fra hans Side paa samme Tid, som Stedfaderen staar som den, der er forpligtet til at understøtte Børnene, og man har yderligere udviklet dette ved at tilføje det sidste Punktum i Paragrafen. Men naar man læser dette Punktum igjennem og sammenholder det med det ærede Udvalgs Bemærkninger i denne Anledning, maa man spørge: Er det Meningen, at denne Forsørgelse til at ubrede Bidrag til de paagjældende Børns Underholdning og Opdragelse, som her er Tale om, skal have det samme Omfang, den samme Udstrækning i kvantitativ Henseende som den Forsørgelses-